

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

תוכן עניינים

- א. ועשהו חטאת הגורל עושה חטאת ואין השם עושה חטאת. 1.....
- ב. כשר בכהנים פסול בלויים כשר בלויים פסול בכהנים ... כהנים במומין פסולים בשנים כשרים. 2.....
- ג. לויים במומין כשרים בשנים פסולים ... יכול אף בשילה ובבית עולמים כן ת"ל לעבוד עבודה ועבודה משא לא אמרתי אלא בזמן שהעבודה בכתף 3
- ד. כ"ה ללמוד ושלשים לעבודה. 4.....
- ה. עד שיוקין עד כמה ... עד שירתת. 5.....
- ו. בעל קרי שטבל ולא הטיל מים לכשיטיל ... בחולה ובזקן טמא בילד ובבריא טהור ... כל שעומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו ונועל מנעלו. 6.....
- ז. נתמלא זקנו ראוי ליעשות שליח ציבור ולירד לפני התיבה ולישא את כפיו. 6.....
- ח. קמן פסול לעבודה ואפי' תם מאימתי כשר לעבודה משיביא שתי שערות אבל אחיו הכהנים אין מניחין אותו לעבוד עד שיהא בן כ'. 8.....
- ט. טהור בכלי הרש טמא בכל הכלים טהור בכל הכלים טמא בכלי הרש ... אויר כלי הרש טמא וגבו טהור אויר כל הכלים טהור וגבן טמא. 8.....

דף כד.

א. ועשהו חטאת הגורל עושה חטאת ואין השם עושה חטאת

כבר התבאר במסכת יומא דף לט: – מ: שבעבודת יום הכפורים לאחר שהתודה כהן גדול על פרו ובא כשהסגן מימינו וראש בית אב משמאלו, למזרח העזרה לצפון המזבה, ששם העמידו לו שני שעירים אחד לימינו ואחד לשמאלו לקיים מצות הגורלות המפורשות בתורה (פרשת אחרי מות פז, ח)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

ונתן אחרון על שני השעירים גרלות גורל אחד ליקנוק וגורל אחד לעזאזל. והיו מניחים לו שם קלפי.

הגורל עושה הטאת ולא השם עושהו הטאת, לפיכך קרא לשעירים שם אפילו בשעת לקיחת או העמדתם, ללא הגרלה, כגון שאמר על האחד לה' הטאת ולשני לעזאזל לא קדשו ומעכב את העבודה¹. ומ"מ על אף שהגריד צריך לקרוא ולומר לה' הטאת².

ומצוה לתת את הגורלות על השעירים לאחר שהגריל, ואם לא נתן³ רק שהעלה וידע איזהו עלה בימינו ואיזו בשמאלו לא עיכב אלא שחיסר מצוה, שההנחה מצוה שאינה מעכבת, וההגרלה מעכבת אף על פי שאינה עבודה⁴, לפיכך ההנחה כשירה בזר, והעליית הגורלות מן הקלפי פסולה בזר⁵.

ג. כשר בכהנים פסול בלויים כשר בלויים פסול בכהנים ...

כהנים במומין פסולים בשנים כשרים

כבר התבאר במסכת סנהדרין דף פא: – פג. ובזבחים דף טו. שכל כהן⁶ שיש בו מום קבוע לא יכנס למקדש מן המזבח ולפנים, דהיינו בין המזבח

¹ לקומי הלכות יד:

² תו"י בסוגיין עמוד ב' ד"ה ואין השם

³ רמב"ם הלכות עבודת יום הכיפורים פרק ג הלכה ג

⁴ דההגרלה הוא עוד קודם שהוקבע ונתקדש השעיר לשם, לכן לא תוכל להתחשב מעבודות הקרבנות, שהרי

אינה אלא כעין הקדש, ועד שהוקדש אין שם עבודה עליו, ואעפ"כ הואיל ומעכבת פסולה בזר. אבהא"ז שם

⁵ ואינו כשחימת פרו שכשרה בזר דהתם לאו עבודה כלל שנוהגת בחולין או בנשים ועבדים וכו' וכדפירשו

שם התוס' ז"ל מה שאין כן בהגרלה דלא קרי לה שאינה עבודה אלא משום דאיכא מ"ד דכשרה בסגן וכדכתב

רש"י ז"ל בפרק טרף בקלפי. לח"מ שם ובאבהא"ז כתב סברא אחרת דשחיטה שאני דאיכא גזה"כ דמקבלה

ואילך מצות כהונה, אך הגרלה כאן הוא דין מיוחד שקבעה התורה מעשה ההגרלה שעל ידי ההגרלה יוקבע

איזה מן השעירים לשם ואיזה לעזאזל, וכיון דאיכא קרא דשנה עליו הכתוב לעכב, א"כ זהו דין מיוחד מעבודת

יוה"כ דצריך הגרלה ומעכבא, לכן אמרינן דצריכה כהן, ולא משום גדר עבודת הקרבן דבזה ובודאי מקבלה

ואילך מצות כהונה, אלא משום עבודת יוה"כ להכשיר השעירים שיוקבעו מי לשם ומי לעזאזל.

⁶ רמב"ם ביאת המקדש פ"ז ה"א ומשנה למלך שם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

לאולם, וכן על המזבח עצמו לא יעלה⁷ ואם עבד במקדש⁸ פסל וחילל עבודה, ולוקה אף על העבודה, שנאמר (ויקרא שם פסוק יח) **אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקָּרֵב מִפִּי הַשְּׁמוּעָה לְמִדּוֹ**⁹ שאזהרה זו שלא יקרב לעבודה, שלוקה אף על הכניסה אף אם לא עבד¹⁰ וי"א¹¹ שאינו לוקה אלא אם עבד אבל אינו לוקה על הכניסה בין האולם והמזבח ואין איסורו אלא מדרבנן.

אין בעלי מומין שעבדו במיתה, אלא במלקות בלבד¹².

ג. לויים במומין כשרים בשנים פסולים ... יכול אף בשילה ובבית עולמים כן ת"ל לעבוד עבודה עבודה ועבודת משא לא אמרתי אלא בזמן שהעבודה בכתף

זה שנאמר בתורה¹³ בלויים (במדבר ח פסוק כה) **וּמִבְּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה יָשׁוּב מִצִּבְיָה הָעֵבֶרְדָּה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד אִינוּ אֵלָּא בְּזִמְנָה שֶׁהָיוּ נוֹשְׂאִין הַמִּקְדָּשׁ מִמְּקוֹם לְמִקְוֶה, וְאִינוּ מַצוּה נוֹהֲגִת לְדוֹרוֹת**¹⁴.

⁷ משנה למלך שם שעובר משום לאו דאך אל הפרוכת לא יבוא (ל"ת סט) ועיי"ש שהביא שדעת במגילת אסתר שלא נאסר משום לאו זה אלא רק כ"ב אמה שבין האולם והמזבח ובמזבח עצמו לא נאסר אבל מספר המצוות ל"ת סט שכתב "שהזהיר כהן בעל מום מהכנס להיכל בכללו. רוצה לומר המזבח ובין האולם והמזבח והאולם וההיכל" משמע שאף המזבח עצמו בכלל לאו זה

⁸ ועיי"ן זבחים טז ע"א שמוזהר גם שלא לעבוד בבמה ולכאורה גם שם מחלל עבודה
⁹ וא"ת מה צורך ללמוד מפי השמועה שאזהרה זו לא יקרב לעבודה הרי מפורש הוא בכתוב אשר בו מום לא יקרב להקריב להם אלהיו ואפשר דה"ק מפי השמועה למדו שאזהרה זו לכל מין קרבן ולדם כדיליף לה מקרא בת"כ ועיי"ל דקרא כתיב בתר הכי כי כל איש אשר בו מום לא יקרב וה"א דעל קריבה למזבח לבד חייב אע"פ שלא עבד לכך הוצרך ללמוד מפי השמועה שאינו כן (כסף משנה שם וזה דלא כמשנה למלך הנ"ל שחייב על הקריבה לבד על המזבח) ועיי"ן רדב"ז אלף תיד שכתב שכוונת הרמב"ם דהו"א שאין האיסור אלא אם בא שלא לעבוד עבודה כדכתיב אך אל הפרוכת לא יבוא להכי אשמעינן דמפי השמועה למדו שאף לעבודה לוקה.

¹⁰ ועיי"ן בכסף משנה שם שהקשה דכאן משמע שלוקה אם עבר ונכנס בין האולם ולמזבח וכפיי"ט ה"ד מסנהדרין אות כח משמע שאינו לוקה אלא אם נכנס להיכל. ועיי"ן ברכת הובח בה"י הרמב"ם שכתב שמה שכתב בפיי"ט מסנהדרין הוא לאו דוקא

¹¹ רמב"ן בספר המצוות ל"ת סט
¹² רמב"ם ביאת המקדש פ"ו ה"ב לאפוקי דעת רבי (או ר' יהודה עיי"ן תו"כ אמור סוף פרשה ג) בסנהדרין פד ע"א ובתוספתא זבחים פ"ב דס"ל שחייב מיתה בידי שמים.

¹³ רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק ג הלכה ח
¹⁴ טעמו נ"ל כי יצא לו זה מהספרי בהעלותך פ"ק פ"ג ס"ג וז"ל ומבן חמשים שנה ישוב שומע אני מכל עבודה במשמע ת"ל ולא יעבוד עוד ושרת את אחיו באהל מועד מלמד שחוזר לנעילת שערים ולעבודת בני גרשם

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

אבל לדורות אין הלוי נפסל בשנים ולא במומין אלא בקול שיתקלקל קולו מרוב הזקנה יפסל לעבודתו במקדש, ויראה לי שאינו נפסל אלא לומר שירה אבל יהיה מן השוערים, וכן יכול להיות מן המשוררים בכלי שיר¹⁵.

ד. כ"ה ללמוד ושלשים לעבודה

אין בן לוי נכנס¹⁶ לעזרה לעבודתו עד שילמדוהו חמש שנים תחלה, שנאמר (שם פסוק כד) ואת אשר ללויים מן חמש ועשרים שנה ומעלה יבוא לצבא צבא בעבודת אהל מועד וכתוב אחד אומר (שם ד פסוק ג) מן שלשים שנה, הא כיצד חמש ללמוד, ואינו נכנס לעבודה עד שיגדיל¹⁷ ויהיה איש¹⁸ שנאמר (שם פסוק יט) איש איש על עבודתו. ומשהגדיל י"א¹⁹ שנכנס לעבודה ולומד ה' שנים, שמה נאמר מן שלשים שנה אינו אלא בזמן שהיו נושאים המקדש

עכ"ל ועיי"ש ברש"י שפ"ו ולא יעבוד עוד – עבודת משא בכתף, אבל חוזר הוא לנעילת שערים ולשיר ולטעון עגלות וברמב"ן שם כתב ששיר תלוי במשא יעו"ש היטיב וברא"ם שוב ראיתי בסמ"ג עשין סי' ק"ע שהביא ראיה זו ונהגיתי. הר המוריה.

¹⁵ מנ"ח שצד

¹⁶ רמב"ם שם הלכה ז

¹⁷ בערכין יג: פירש"י אין לוי קמן נכנס לשום עבודה כגון לכבד את העזרה ולהגיף את הדלתות:

¹⁸

¹⁹ כך פשטות לשון הרמב"ם וכ"כ בהר המוריה וז"ל שנקרא איש כשר והטעם דבזמן שאין העבודה בכתף אין פוסל שנים כלל בלויים וכשר לכל עבודה בין לשיר ובין לשמור ובין להיות שוער וכ"מ לישנא דש"ס דחולין דקאמר יכול אף בשילה ובבית עולמים כן ת"ל לעבוד עבודת משא לא אמרתי אלא בזמן שהעבודה בכתף יעו"ש משמע בהדיא דבזמן שאין עבודה בכתף ה"ז כשר אף שלא הגיע או שכבר יצא מכלל שנים וכ"מ שם ברש"י ע"ב ד"ה והא כי כתיב קרא בלויים כתיב ופירש"י ולויים אינם נפסלים בשנים יעו"ש והי"ל למיפרך אדרבה והא לויים אינם כשרים רק מן שלשים שנה אלא ודאי דבשילה ובבית עולמים לא היה נפסל כלל לא בפחות ולא ביתר יעו"ש היטיב וע"ע ברמב"ן עה"ת במדבר ה' כ"ה יעו"ש היטיב ותמצא כדברי דלשיר שלא בזמן משא בכתף היו כשרים בפחות מן שלשים יעו"ש היטיב רק שהצריך שם שיהיה בן עשרים יעו"ש היטיב ומדברי רבינו מבואר דגם זה שלא על פי דין וכן משמע בערכין י"ג ב' שלא נפסל לוי לעבודה רק קמן הא כל שהגדיל ונעשה איש ה"ז כשר. וממוצא דבר כי תירוצו השלישי של מרן היא העיקר ומה שהקשה ע"ז דמה לימוד צריך למשא יעו"ש היטיב מה שנדחק בזה ובאמת לק"מ כי בזמן שהיה עבודה בכתף לא הוכשר לשום עבודה שבעולם בפחות מן שלשים הן לשיר או לשאר עבודה משא"כ אח"כ הוכשר לכל עבודה שבעולם בהיותו איש. ודו"ק היטיב בכל זה ועיי' רדב"ז ח"ה סי' צ"ח.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ממקום למקום, ואינו מצוה נוהגת לדורות, וי"א²⁰ שכשר מגיל עשרים. וי"א²¹ שנכנס רק לעבודות שאינן צריכות לימוד כגון הגפת הדלתות אך הצריכות לימוד אינו נכנס עד גיל עשרים וחמש שמתרגל בעבודה ועובד כשהוא בן שלוששים.

י"א²² שלוי קמן שאינו ראוי לעבודתו נכנס לשיר עם שאר אחיו הגדולים ואינו עולה לדוכן ומסניפין לאחיו הגדולים מפני שקולן דק ונותנין תבל בנעימה ואין עולין מן החשבון.

דף כד:

ה. עד שיזקין עד כמה ... עד שירתת

הזקן שהגיע²³ להיות רותת ורועד כשהוא עומד²⁴, והחולה כשהוא רועד מפני חוליו וכשלון כחו, הרי הם מהמוזיין הפוסלים בכהנים.

²⁰ רמב"ן במדבר פרק ה פסוק כד וכתב שם על הא דאיתא הכא אבל לא ידעתי אם זה דברי הכל לרבתינו, כי בלשון יחיד אני שונה אותה בספרי (בהעלתך סב) ר' נתן אומר כתוב אחד אומר מבן חמש ועשרים וכו'. וגם נראה שהם דברי אסמכתא, שנהגו התלמידים ללמוד בהלכות עבודה חמש שנים: ועל דרך הפשט, הנמנים ביד משה ואהרן היו מבן ל' שנה ומעלה, והם אשר הפקיד אותם איש איש על עבודתו ועל משאו, אבל בכאן צוה כי כל אשר ידע בעצמו שבא לכלל עשרים וחמש שנה יהיה כשר לעבודה ויבא בכל אות נפשו לעבוד עמהם ולסייעם בעבודה, אבל לא יהיה פקיד נגיד על עבודה ידועה. והמעם בזה, כי כל אדם נותן לבו בעשרותיו, כי ישתנו בהן הטבעים וידע בהגיעו לעשרים או לשלשים, כי ידעו בו שכניו וקרוביו ואביו ואמו וילדיו ויודיעוהו, אבל בהגיעו לכ"ה לא ירגישו בו כל כך, ולכן לא צוה למשה שיטרח למנות רק מבן שלשים שהאיש נודע בהן. וכן אמר דוד (דה"א כג ג), ויספרו הלויים מבן שלשים שנה ומעלה:

²¹ ואיכא למידק דמשמע מהכא דמשיגדיל ויהיה איש כשר לעבודה וזה סותר מ"ש למעלה שאינו נכנס לעבודה עד שיהא בן שלשים שנה. ויש לומר דהתם לשיר שהיא חכמה גדולה וצריכה לימוד המוסיק"א והכא לשאר עבודות שאינם צריכות לימוד כגון הגפת דלתות וכיוצא בהן. ועי"ל דהתם לשתיה עבודה מיוחדת לו תמיד והכא מיירי לעבוד אי זה פעם במקרה דיקא נמי דלעיל כתב לעבודתו והכא כתב לעבודה. ויש מי שתירץ דהתם בזמן שהיו נושאים בכתף שהיה צריך למשא ואין לדחות דמה לימוד צריך למשא דאמרינן בספ"ק החולין גבי שצריך ה' שנים ללימוד שאני הלכות עבודה דתקיפין ופירש"י להוריד המשא ולפרקו ולנטותו ולהעמיד קרסיו וקרשיו והשיר לקרבן בפה ובכלי. כס"מ שם.

²² השנת הראב"ד כלי המקדש פרק ה הלכה טו וכן ברש"י ותוס' ערכין יג.

²³ רמב"ם הלכות ביאת המקדש פרק ז הלכה יב.

²⁴ עיין משנה למלך הלכות איסורי מזבח פרק ב הלכה ו, האם נחשב זה מום גם בכהמה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדרף היומי

מסכת חולין

ו. בעל קרי שטבל ולא הטיל מים לכשיטיל ... בחולה ובזקן טמא בילד ובבריא טהור ... כל שעומד על רגלו אחת וחולץ מנעלו ונועל מנעלו

בעל קרי שטבל²⁵ ולא הטיל מים קודם שיטבול כשיטיל מים טמא מפני צחצוחי שכבת זרע שאינן יוצאין אלא כשיטיל מים, בד"א בחולה או בזקן אבל ילד בריא טהור מפני שהוא יורה שכבת זרע בחזקה כחץ והיא כולה ננתקת מן האמה, עד כמה הוא ילד כל זמן שהוא עומד על רגלו אחת ונועל או²⁶ חולץ מנעלו ואם אינו יכול לעשות כן מפני חוליו הרי זה חולה לענין זה.

ז. נתמלא זקנו ראוי ליעשות שליח ציבור ולירד לפני התיבה ולישא את כפיו

אין ממניין²⁷ להיות שליח ציבור קבוע אלא מי שנתמלא זקנו, מפני כבוד הציבור, אבל אם לא נתמלא זקנו אף על פי שהביא שתי שערות אין ממנין אותו ואין הציבור יכולים למחול על כבודם בזה²⁸.

אפילו יש ממונה אחר אלא שממנה זה תחתיו להתפלל במקומו לעתים ידועים²⁹ כדי להקל מעליו התפלה, הרי זה ג"כ מקרי ממונה ואין ממנין אותו

²⁵ רמב"ם הלכות שאר אבות הטומאה פרק ה הלכה ז

²⁶ במעשה רקח הקשה דלשון הגמ' משמע דבעינן שיחלוץ תחילה ואח"כ ינעול ורבינו שכתב משמע דבאחת משתיים סגי והוי היפך דברי הגמרא ותו קשה דלמאי אצטריכו תרווייהו אי חולץ הוי גבורה טפי מנועל לישמוענין חולץ וכ"ש נועל וכן בהיפך ותמיהני על הראב"ד ומרן ז"ל איך לא נרגשו מזה אם לא שנאמר דטעות סופר הוא בדברי רבינו וכצ"ל חולץ ונועל. שוב ראיתי להמב"ט ז"ל בקרית ספר שכתב וז"ל ובספ"ק דחולין מפרש ילד עד כמה עד שנועל או חולץ על רגלו אחת ע"כ. ונראה דכך היתה גירסתו בגמרא וא"כ קשה מה שהקשינו וצ"ע.

²⁷ שו"ע ונו"כ או"ח נג ו

²⁸ מ"ב שם כג, והטעם, עיין ט"ז סק"ב משום שכבוד הציבור הוא כבוד שמים, שמתכוונים לכבוד את ה' יתברך בש"ץ שהוא ראוי להיות מליץ בעד הקהל נגדו יתברך, ובדברים שנוגעים לכבוד שמים לא מועילה מחילת הציבור

²⁹ אם מינוהו הקהל שיהיה הוא מוכן להתפלל אם לפעמים לא יהיה החזן בבהכ"נ שיעמוד זה להתפלל אין בזה איסור כלל דאין זה מיקרי קבוע כיון שאפשר שלא יבוא לידי כך ולא אסרו בקבוע אלא לעתים ידועים

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

גם לזה מפני כבוד הצבור, שגנאי הוא להם להיות שלוחם נער כל כך³⁰. ויש אוסרים גם אם אינו לזמנים ידועים.

אולם יכול³¹ להתפלל לפרקים באקראי בעלמא בשאר ימות השנה³², אבל בתעניות ובר"ה ויוה"כ אפילו באקראי אין מורידין למי שלא נתמלא זקנו, וגם בזה אין להקל אפילו ע"י מחילת הצבור.

בישיבות קטנות³³ בהם רוב הבחורים עדיין לא התמלא זקנם, מותר לנער שלא התמלא זקנו להתפלל כש"ץ, ואפילו בקביעות משום שלא שייך בהם הטעם של כבוד הציבור כיון שרוב הציבור לא התמלא זקנו

לפני גיל שמונה עשרה³⁴ צריך שזקנו יהיה מלא לגמרי, ושיעורו, שיש ריבוי שער בזקנו וכל בשרו מוקף בשערות אפילו אם הם קטנים מאוד³⁵, ומבן י"ח ולמעלה אם היה לו זקן³⁶ אפילו מעט שיש שערות משני צידי הפנים ומצד הסנטר³⁷, מקרי נתמלא זקנו, ומי שאין לו זקן משהגיע לבן כ' ממנין אותו, וכל שכן שממנים מי שמגלח זקנו³⁸.

שבאותו העת הוא קבוע בודאי [מ"ז] וב"ה וא"ר חולקין דג"ז מיקרי קבוע ולא מקרי אקראי אלא כשלא נתמנה כל עיקר. מ"ב שם כו

³⁰ כתב בפמ"ג סימן קל"ב דאפילו אם הוא אבל לא ירד לפני התיבה בקבע אם לא נתמלא זקנו וכו' עיין שם ונ"ל דלענין תפלת ערבית יש להקל אפילו בקבע דהא אין מחזירין התפלה רק שאומר קדיש וברכו וידוע דעת הרמב"ם שמחלק בין פריסת שמע לירידה לפני התיבה כמו שכתב הלח"מ דלדעת הרמב"ם אין לחלק בין קבע לארעי רק כמו שכתבנו וכן כתב הפר"ח והפמ"ג וישועת יעקב לדעת הרמב"ם ואח"כ מצאתי שכן ג"כ דעת בה"ג וגם מסתמא מוחלין הצבור להאבל ויש לצרף בזה ג"כ דעת הב"י והש"ג שמקילין בזה כנ"ל. בה"ל שם ד"ה יוכל

³¹ מ"ב שם כד

³² אם הביא שתי שערות אחר שהגיע ל"ג שנה דקודם לא מהני השערות ועיין במ"א שכתב דמסתמא אין צריך לבדוק אחר השערות בזה דבדבר דרבנן אזלינן בתר רובא שמביאין ב' שערות באותו הזמן ועיין בפמ"ג שכתב דלהרמב"ם דסובר תפלה דאורייתא יהיה אסור להש"ץ הזה להוציא ידי אחרים בתפלה עד שנדע בודאי שהביא ב"ש ע"ש. מ"ב כה

³³ בבית ברוך על החיי אדם כלל כט סקמ"ה.

³⁴ משנ"ב סימן קכח סקקב"ו.

³⁵ משנ"ב סימן לט סק"ג בשם הסמ"ע (הו"מ סימן לה סק"ד).

³⁶ שו"ע ונו"כ נג ה

³⁷ ביאור הלכה סימן לט סעיף א (ד"ה או קטן) שהביא מהמהרש"ל (ים של שלמה חולין פרק א סימן מה) שכתב בשם תשובות הגאונים.

³⁸ מדברי השולחן ערוך מבואר שמעלת הזקן אינו תלויה במציאות הזקן, אלא בהגיעו לגיל שראוי לגדול זקן. והטעם, משום שאינו מכבוד שמים שיהיה שלוחם של הציבור נער ורך בשנים. ולפי"ז מי שמגלח זקנו ראוי להיות שליח ציבור ערוך השולחן סעיף י. אולם בב"ח ב, כתב בטעם מעלת הזקן, שאין זה כבוד ציבור שישלחו לפניו יתעלה, מי שאין לו הדרת פנים להליץ על הציבור, שהרי אף לפני מלך בשר ודם שולחים להליץ על הציבור, מי שהוא בעל צורה ויש לו הדרת פנים, ואפילו אם הוא חכם גדול כל שאין לו הדרת פנים לא ישלחו אותו, וכל שכן לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. ולפי זה יש מעלה בעצם מציאות הזקן ויש להמנע מלשלוח מי שמגלח את זקנו.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ח. קטן פסול לעבודה ואפי' תם מאימתי כשר לעבודה משיביא שתי שערות אבל אחיו הכהנים אין מניחין אותו לעבוד עד שיהא בן כ'

כשיגדל הכהן³⁹ ויעשה איש הרי הוא כשר לעבודה, אבל אחיו הכהנים לא היו מניחין אותו לעבוד במקדש עד שיהיה בן עשרים שנה.

ואינו נכנס לעזרה לעבודה תחלה אלא בשעה שהלויים אומרים שירה. ואינו נכנס לעזרה תחלה אלא בשעה שהלויים אומרים שירה. וי"א⁴⁰ שדין זה נאמר על לוי קטן שאינו ראוי לעבודתו אלא לשיר ומסניפין לאחיו הגדולים מפני שקולן דק ונותנין תבל בנעימה ואין עולין מן החשבון.

ט. טהור בכלי חרש טמא בכל הכלים טהור בכל הכלים טמא בכלי חרש ... אויר כלי חרש טמא וגבו טהור אויר כל הכלים טהור וגבן טמא

אין כלי חרס⁴¹ כלומר כלים העשויים חמר שרוף⁴², מתטמא אלא מאוירו כגון שהשרץ מטמאו, משנכנס לחללו⁴³ ואפלו לא נגע בעצמו של הכלי. או בהיסט הזב, ולא מגביו, אולם כלי חרס שנטמא תוכו, נטמא גבו מעתה גם הנוגע בצידו החיצוני של הכלי הרי זה טמא.

³⁹ רמב"ם הלכות כלי המקדש פרק ה הלכה טו

⁴⁰ השנת הראב"ד ועיין באחרונים שהוכיחו כדעתו של הרמב"ם

⁴¹ הרב כנסת הגדולה הביא משם הרשב"א ז"ל בתשובה סימן תקמ"ז דכלי חרס המצופין באבר דינן ככלי מתכות ליטמא מגבו ע"כ. ואני בעניי לא מצאתי דבר זה מבואר בהרשב"א שם שהרי כתב דאי לענין טומאה אין לנו עסק בזמן הזה לטומאה וטהרה של כלים ותשובתו שם אינה אלא לענין טבילה במקוה ולענין גיעולי גוים ופסקו הרב ב"י יו"ד סי' ק"ב ולא עוד אלא דמכמה משניות מוכח דהציפוי מבטל עיקר הכלי והוא גם הוא טהור כמ"ש רבינו לעיל פ"ד הל' ד' ופ"י הל' י"א וי"ד. מעשה רקח שם.

⁴² ; כלים שנעשו מחומר לא – שרוף הם בכלל כלי אדמה; דינם כדין כלי אבנים, שאינם מקבלים טומאה. רש"ר הירש ויקרא פרק יא פסוק לג

⁴³ פשוטי כלי חרס שאין להם תוך אינם מקבלים טומאה; והואיל ואין מדרס לכלי חרס, שוב אין להם טומאה כל עיקר

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת חולין

ושאר כל הכלים שנגעה בהן הטומאה נטמאו ואם נכנסה טומאה לאוירן ולא נגעה בהן הרי הם טהורין.

נמצא הטמא בכלי חרס טהור בכלים והטמא בכל הכלים טהור בכלי חרס, ומניין שאין כלי חרס מתטמא אלא מאוירו שנאמר (ויקרא יא פסוק לג) וְכֹל כְּלֵי חָרֶשׁ אֲשֶׁר יִפֹּל מֵהֶם אֶל תּוֹכּוֹ וְגו' מתוכו הוא מתטמא לא מאחוריו.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

